

GIVERS

BRIEVEN VAN HET
FRONT

21/07/18

Banusprobleem

soms vraag ik me af of de mensen van het kampterrein aan ons, de arme fietsers, denken. want eerlijk gezegd, wij zijn inderdaad heel sportief, maar 220km naar het kampterrein lijkt mij toch wat overdreven. ons avontuur begon goed, tot Jans ineens een platte band kreeg en toen we over de irritante heuvels moesten fietsen. nina werd zwaar op de proef gesteld, maar toch bleef ze doorzetten. Na Leuven fietsten we naar Namen via een aangenaam dalende fietssnelweg. waar we kilometers vraten alsof het koekjes waren. in Namen besloten we een shortcut te nemen door met onze fietsen door het station te rijden.

Luka kreeg rond de middag ook een platte band, weer verloren we vel.kostbare tijd. we namen in Namen een pauze waarin Shine besloot om samen met Lukas naar de bootjes te kijken. Na een goeie 27km gepancht te hebben, kwamen we aan in Dinant, waar we frietjes aten.

- De volgende dag... -

De leiding maakt ons wakker om 6u 's morgens, veel te vroeg! en om 7u30 vertrokken we al weer richting Mogen. de tocht begon met steile heuvels, het was ook daar waar de eerste klachten over de banus opdoken. Shine en Robbe besloten om af te stappen in het midden van een helling, om vervolgens aan te bellen bij een huis en naar het toilet te gaan waardoor we weer 15min moesten wachten. ook Moret besloot om een platte band te krijgen en daarna ook een kapotte rem, waardoor we naar de fietsenmaker moesten (stomme Moret).

Na een vermoeiende voormiddag kwamen we aan Bievre, waar we in een schooltje ons l'z'gberwachttle middagmaal aten met de beste gehaktballen die ik in jaren heb gegeten. nadien panchten we door verschillende Waalse dorpjes en een bosweg, die eerst rechtdoor ging en toen toch nieut waardoor we met onze fietsen door het f*cking bod moesten. Na de bostocht namen we pauze en deze keer ging Shine naar de treintjes kijken. eentje toeterde zelfs naar ons!

we vervolgden onze reis over steile bergen en door diepe dalen. wederom werd het banus probleem uitvoerig besproken.

een paar kilometers later kwamen we aan op het terrein van de meigieschiro waar we overnachtten. aldaar vielen de op de grond en dankten onze goden dat deze prachtige rit eindelijk voorbij was.

- Ya boy, Thomas -